

for vedkommende Aar. Der er altsaa Tale om to Ting: om Forbehold og om Udtalelser, og Spørgsmaalet bliver altsaa, hvad af det Medensaaende der hører ind under Begrebet Forbehold, og hvad der kun er Udtalelser. Det forekommer mig nu ganske klart, at der maa siges at være taget et Forbehold, naar Beslutningen gaar ud paa, at en Regnskabspost, der ikke findes at være tilstrækkelig oplyst i det foreliggende Regnskab, og som staar i Forbindelse med det følgende Regnskab, henvises til Statsrevisionen for det følgende Aar; derved undtages jo denne Post af Regnskabet og gaar over til det følgende Aar. Det er nu een Række Forslag til Beslutning, der lyder saaledes. En anden Række Forslag gaar ud paa, at en given Udgift ikke kan passere. Her er det lige saa klart, at der er Tale om et Forbehold. Ved Beslutningen om, at Udgiften ikke kan passere, undtages den fra den Decharge, der iøvrigt gives for Regnskabet. Altsaa i begge disse Tilfælde have vi Forbeholdt. Naar vi tage de Forslag fra, som gaa ud paa at oversføre en Post til det næste Aars Regnskab og at nægte Posten at passere, bliver der kun tilbage Forslagene til Beslutning om, at en Udgift passerer. Det er efter min Formening det, der i Anledningen til Rigsdagsbeslutningerne kaldes Udtalelser, men den ærede Ordfører betragtede og behandlede saadanne Forslag helt igjennem som det første, netop som Forbehold. Denne Betragtning har paa mange Punkter farvet det ærede Udvalgs Betænkning, og den farvede paa samme Maade det Foredrag, vi hørte af den ærede Ordfører i Gaar. Men det er ikke med Rette, at disse Udtalelser betragtes som Forbehold. Ordlyden, at den og den Sum passerer, er jo dog ogsaa i saa høj Grad imod, at deri skulde ligge et Forbehold, at det tværtimod er en udtrykkelig Udtalelse om, at der intet Forbehold tages. Man er bleven enig om i de senere Aar at følge en anden Fremgangsmaade med Hensyn til de Beslutninger, der fra Rigsdagens Side tages om Merudgifter i Statsregnskabet, end den, man fulgte fra Begyndelsen af. I de første Tider opregnede man alle, selv de mindste Overskrivelser; selv om det kun var en Skilling, maatte den tages med, og disse Summer opførtes da i Rigsdagens Beslutninger om, at Regnskaberne kunde passere; man havde den Gang forøvrigt en anden Form, tror jeg. Saa blev man enig om, at naar der var Tale om simple Overskrivelser, om simple kalkulatoriske Poster paa den ene eller den anden Maade, da skulde disse Overskrivelser være indbefattede under den almindelige Decharge, som gives for Regnskabet, men ikke

særlig nævnes. Derimod forbeholdt man sig, naar der var eiendommelige Omstændigheder ved Regnskabet, eller maaste naar Udgifter vare opførte i Regnskabet, uden at der var nogen Bevilling, der sluttede sig dertil, at følge en anden Fremgangsmaade og efter Omstændighederne udtrykkelig at sige, at denne Udgift passerer, udtrykkelig altsaa betegne, at den er indbefattet under den Decharge, som gives for Regnskabet. Naar man nu betragter Sagen, saa tror jeg nok, at man maa indrømme, at det ærede Udvalgs Flertal for adskillige Posters Vedkommende er gaaet videre, end det stemmer med Praxis, og videre end det er rimeligt og naturligt. Den ærede foregaaende Taler nævnte et Exempel, jeg skal tillade mig at nævne et andet og dertil tage den første Regnskabspost, som fremhæves i Betænkningen, den, som vedrører en Udgift paa 22,601 Kr. 13 Øre, der er udbetalt i Anledning af en Høiesteretsdom. Der har Statsrevisionen foreslaaet, at denne Udgift passerer. Det ærede Udvalgs Flertal har modsat sig denne Beslutning og foreslaaet at stryge den. Dertil vil jeg kun bemærke, at det ikke stemmer med den Praxis, som man tidligere har vedtaget at følge. Efter denne maa en særskilt Udtalelse derom opføres i Rigsdagsbeslutningen, og det er ikke ganske rigtigt efter mit Skjøn, hvad det ærede Udvalgs Flertal siger om Statsrevisionens Konsekvents i Anledning af denne Sag. Udvalgets Flertal siger nemlig, at Statsrevisionen ved at indstille denne Post til at passere, altsaa give en udtrykkelig Udtalelse derom, har gjort sig skyldig i Mangel paa Konsekvents, da den, naar den vilde gjøre denne Indstilling, ogsaa maatte indstille 3 Overskrivelser, som findes paa Kontoen, nemlig 11,376 Kr., 8,052 Kr. og 527 Kr. Dette tror jeg ikke forholder sig saaledes. Der er en meget væsentlig Forskjel imellem de 3 nysnævnte Overskrivelser paa henholdsvis 11,000 Kr., 8,000 Kr. og 500 Kr. og paa de 22,000 Kr., som ere udbetalte i Følge Høiesteretsdommen. De 3 førstnævnte Overskrivelser hidrøre derfra, at man ikke nøiagtig har kunnet beregne, hvor store Udgifterne i Anledning af Invalidforsørgelsen vilde blive — thi det er om Invalidforsørgelsen, at Spørgsmaalet dreier sig — man er gaaet ud fra rigtige Forudsætninger med Hensyn til Lovens Fortolkning ved at beregne Udgifterne, men Udgifterne have ikke ladet sig beregne saa nøie, at der jo er fremkommet 3 større Overskrivelser, saaledes som jeg har nævnt. Her er altsaa Talen om, at de Forudsætninger, som laa til Grund ved Bevillingen af Finantsloven, ikke have holdt Stik. Disse tre Underkonti have i Følge Sagens Natur